

El Papa Francesc i Xi Jinping

Dc, 20/03/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Aquesta setmana hem seguit amb molta atenció l'elecció del sant pare. En contra de totes les travesses i les opinions de suposats experts en temes vaticans i religiosos, i després d'un conclave més aviat breu i sense cap tipus de filtració, els cardenals elegien, com a successor en el "ministeri petrí", el cardenal-arquebisbe de Buenos Aires, Jorge Mario Bergoglio. Durant aquests dies, els mitjans han tractat abastament el perfil del sant pare i els seus primers gestos i les seves intervencions semblen augurar una etapa sensiblement diferent. Fins i tot, alguns mitjans àvids de cercar titulars parlen ja d'una "primavera de l'Església". Els mitjans de comunicació, en general, han cobert la setmana d'aquest conclave amb molt d'interès, sorpresos pel resultat, fascinats pel nou sant pare, per la senzillesa de les seves primeres paraules, per la sensació de proximitat amb els fidels, pel pietisme que irradia, per la novetat que representa en la història de l'Església.

Si el conclave ha aconseguit les primeres planes dels mitjans de comunicació del món, l'elecció del nou màxim líder xinès, Xi Jinping, a la sessió plenària del Congrés Nacional de la República Popular de la Xina ha passat a un segon o tercer pla. És ben cert que, ja fa uns mesos, el Congrés del Partit Comunista Xinès el va designar en el càrrec per rellevar Hu Jintao i, en un règim autoritari de partit únic com el xinès, el Congrés resulta ser un parlament-façana al servei del partit en el poder. Això explica que dels 3.000 assistents a la sessió plenària, només hi ha hagut tres abstencions i un vot en contra. Xi Jinping té 59 anys i és hereu d'una de les "dinasties" que van promoure la revolució maoista. El partit Comunista Xinès -amb més de 80 milions de militants- governa amb mà de ferro aquest país des dels anys 50 i, malgrat l'embolcall marxista-leninista-maoista i la seva revolució comunista, el seu règim ha derivat cap a un sistema d'economia capitalista -80% de l'economia en mans privades- amb un model autoritari de govern i una limitació dels drets i les llibertats polítiques ben notables. Xi Jinping compaginarà les seves responsabilitats de president amb les de secretari general del Partit Comunista.

La simbòlica coincidència de l'elecció dels dos líders, d'altra banda ben diferents, m'ha semblat ben paradoxal. Xi Jinping té davant seu el difícil repte de governar el país amb la major població del món, i està cridat a recuperar el seu lideratge mundial, perdut durant els darrers segles. En un món global, la Xina jugarà un paper determinant en els fluxos de poder de l'economia, les finances, la tecnologia i la sostenibilitat mateixa del planeta. El papa Francesc ha assumit el lideratge organitzatiu i espiritual de l'Església catòlica, referent central del cristianisme, amb presència en els cinc continents i amb una assignatura pendent en el continent asiàtic: Xina.

A més de les restriccions de les llibertats polítiques, Xina també pateix serioses restriccions pel que fa a la llibertat religiosa. A Xina, existeix una església catòlica oficial i patriòtica sotmesa al règim, amb escasses o nul·les vinculacions amb Roma. Així mateix, i de manera molt precària i discreta, comunitats catòliques estan creixent arreu. Estic convençut que el papa Francesc, potser en record d'aquelles famoses missions jesuítiques dels pares Ruggieri i Ricci al segle XVI, i el nou líder xinès, Xi Jinping, estan cridats a entendre's en favor del diàleg i la pau. Estic convençut que el nou món que està emergint necessita una entesa entre Roma i Beijing per tot allò que representen. Estan obligades a fer caure els murs,

en aquest cas invisibles, dels darrers cinquanta anys.